

ДЕТСКА РАДОСТЪ

всички коне били подковани. Свикалъ царьтъ хората си. Яхнали конетъ и полетѣли. Подъ копитата на всѣки конь хвърчели пламъци. Щомъ видѣли неприятелитъ тая огнена страшна конница, разбѣгали се кой кждето види.

Върналъ се царьтъ победоносно въ двореца. Повикалъ ковача.

— Ела тукъ, юначе! Голѣмъ майсторъ си ти! Искамъ да те даря по царски. Само обещавай, че нѣма вече да се шегувашъ!

— Обещавамъ, царю честити!

Тогавъ царьтъ заповѣдалъ да мудонесатъ една торба жълтици.

— Вземи я, ковачо! Ти я заслужи!

Ковачьтъ се усмихналъ подъ мустакъ.

— Охъ, съжали ме, царю честити! — отговорилъ той. — Какъ мога азъ такава тежка торба въ такъвъ горещъ день да нося? Да имаше поне едно муленце да го натоваря!

Засмѣлъ се царьтъ.

— Веселъ човѣкъ си ти! Разбирамъ какво искашъ. Хайде, върви и си избири който конь искашъ отъ оборитъ!

Избралъ си ковачьтъ найхубавия конь, покачилъ торбата, метналъ се самъ върху коня, поблагодарилъ на царя и полетѣлъ.

И тъй бързо отлетѣлъ, че никой не го видѣлъ накжде заминалъ.

Емиль Кораловъ

